

ANTAGNA TEXTER

P8_TA(2016)0249

Fredsfrämjande insatser – EU:s samarbete med FN och Afrikanska unionen

Europaparlamentets resolution av den 7 juni 2016 om fredsfrämjande insatser – EU:s samverkan med FN och Afrikanska unionen (2015/2275(INI))

Europaparlamentet utfärdar denna resolution

- med beaktande av avdelning V i fördraget om Europeiska unionen, särskilt artiklarna 21, 41, 42 och 43,
- med beaktande av artikel 220 i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt,
- med beaktande av Förenta nationernas stadga, särskilt kapitlen VI, VII och VIII,
- med beaktande av rapporten från FN:s generalsekreterare av den 1 april 2015 *Partnering for peace: moving towards partnership peacekeeping*¹,
- med beaktande av det gemensamma meddelandet från kommissionen och unionens höga representant för utrikes frågor och säkerhetspolitik av den 28 april 2015 *Kapacitetsuppbyggnad till stöd för säkerhet och utveckling – möjliggöra för partnerländerna att förebygga och hantera kriser*²,
- med beaktande av rapporten från FN:s oberoende högnivåpanel om fredsbevarande operationer av den 16 juni 2015³,
- med beaktande av det uttalande som gjordes vid ledarnas toppmöte om fredsbevarande den 28 september 2015, vilket sammankallats av Förenta staternas president, Barack Obama,
- med beaktande av dokumenten av den 14 juni 2012 *Handlingsplan för att stärka EU:s GSFP-stöd till FN:s fredsbevarande verksamhet*⁴ och av den 27 mars 2015 *Strengthening the UN-EU Strategic Partnership on Peacekeeping and Crisis*

¹ S/2015/229.

² JOIN(2015)0017.

³ A/70/95–S/2015/446.

⁴ Rådskommunikation 11216/12.

*Management: Priorities 2015-2018*¹,

- med beaktande av den gemensamma strategin EU–Afrika, som man enades om vid det andra EU–Afrika-toppmötet den 8–9 december 2007 i Lissabon² och den gemensamma färdplanen 2014–2017, som man enades om vid det fjärde EU–Afrika-toppmötet den 2-3 april 2014 i Bryssel³,
- med beaktande av Europeiska revisionsrättens särskilda rapport nr 3/2011 om effektiviteten och ändamålsenligheten i EU-bidrag som kanaliseras genom FN-organisationer i konfliktdrabbade länder,
- med beaktande av sin resolution av den 24 november 2015 *EU:s roll i FN – Hur kan EU:s utrikespolitiska mål uppnås bättre?*⁴,
- med beaktande av den gemensamma parlamentariska AVS–EU-församlingens resolution av den 9 december 2015 om utvärdering av den fredsbevarande resursen för Afrika tio år senare: effektivitet och framtidsförutsättningar,
- med beaktande av 2030-agendan för hållbar utveckling,
- med beaktande av de så kallade Osloriktlinjerna från november 2007 för användning av militära och civila försvarsresurser vid katastrofinsatser,
- med beaktande av artikel 4 h och 4 j i Afrikanska unionens konstituerande akt,
- med beaktande av sin resolution av den 25 november 2010 om tioårsdagen av FN:s säkerhetsråds resolution 1325(2000) om kvinnor, fred och säkerhet⁵,
- med beaktande av rådets slutsatser av den 15 oktober 2012 om en grund för demokrati och hållbar utveckling: EU:s samarbete med det civila samhället på området yttre förbindelser,
- med beaktande av artikel 52 i arbetsordningen,
- med beaktande av betänkandet från utskottet för utrikesfrågor och yttrandet från utskottet för utveckling (A8-0158/2016), och av följande skäl:
 - A. Fredsfrämjande insatser är en form av krishantering, normalt till stöd för en internationellt erkänd organisation som FN eller Afrikanska unionen (AU), med FN-mandat, som syftar till att förebygga väpnade konflikter, återupprätta, upprätthålla eller bygga upp freden, se till att fredsavtal respekteras och ta itu med de komplexa akutsituationer och utmaningar som uppstår i sönderfallande eller svaga stater. Stabilitet i det afrikanska och europeiska grannskapet skulle vara till stor nytta för alla våra länder.

¹ EEAS(2015)458, rådsdokument 7632/15.

² Rådsdokument 7204/08.

³ Rådsdokument 8370/14.

⁴ Antagna texter, P8_TA(2015)0403.

⁵ EUT C 99 E, 3.4.2012, s. 56.

- B. Syftet med fredsfrämjande insatser är att bidra till skapandet av en stabil, säker och mer gynnsam miljö på längre sikt. God samhällsstyrning, rättvisa, förstärkning av rättsstaten, skydd för medborgarna, respekt för de mänskliga rättigheterna och säkerhet är nödvändiga förutsättningar för detta, och framgångsrika program för försoning, återuppbyggnad och ekonomisk utveckling bidrar till självupprätthållande fred och välbefinnande.
- C. Säkerhetssituationen i Afrika har förändrats dramatiskt under det senaste årtiondet med uppkomst av terrorist- och rebellgrupper i Somalia, Nigeria och Sahel-Sahararegionen, och fredsframtvängande insatser och insatser för terroristbekämpning har i många områden blivit mer regel än undantag. Antalet bräckliga stater och områden utan styrning ökar, vilket gör att många människor hamnar i fattigdom, laglöshet, grasserande korruption och våld. De porösa gränserna inom kontinenten bidrar till att underblåsa våldet, minska säkerheten och ge möjligheter till brottslig verksamhet.
- D. Fred har erkänts som avgörande för utveckling i den nya 2030-agendan för hållbar utveckling, och i målen för hållbar utveckling har mål nr 16 om fred och rättvisa införts.
- E. Tillräckligt erfarna och utrustade organisationer och nationer, helst med ett tydligt och realistiskt FN-mandat, bör tillhandahålla de resurser som krävs för en framgångsrik fredsfrämjande insats, för att skapa det säkerhetsklimat som det civila samhällets organisationer behöver för sitt arbete.
- F. Det är framför allt FN som garanterar internationell fred och säkerhet, och som har den mest utbyggda organisationen för multilateralt samarbete vid krishantering. För närvarande har FN sexton fredsbevarande insatser med över 120 000 utplacerade personer, vilket är mer än någonsin. Över 87 procent av FN:s fredsbevarande styrkor har placerats ut i Afrika inom ramen för åtta uppdrag. FN-insatsernas räckvidd är begränsad.
- G. AU har inte samma begränsningar som FN, och kan ta ställning, ingripa utan inbjudan och ingripa även om det inte har ingåtts någon fredsöverenskommelse, samtidigt som FN-stadgan respekteras. Med tanke på antalet mellanstatliga och inomstatliga konflikter i Afrika är detta en viktig skillnad.
- H. Nato har lämnat stöd till AU, bland annat till Afrikanska unionens uppdrag i Sudan (i Darfur) och Afrikanska unionens uppdrag i Somalia, genom planering och strategiska luft- och sjötransportresurser samt kapacitetsuppbyggnad för den afrikanska beredskapsstyrkan.
- I. Kriserna i Afrika kräver enhetlig och global respons som går långt utöver de rena säkerhetsaspekterna. Fred och säkerhet är nödvändiga förutsättningar för utveckling, och alla lokala och internationella aktörer har framhållit behovet av nära samordning mellan säkerhets- och utvecklingspolitiken. Det behövs ett långsiktigt synsätt. Reformering av säkerhetssektorn och avvärjning, demobilisering och återanpassning av dem som tidigare deltagit i strider kan vara viktigt för att skapa stabilitet och nå utvecklingsmålen. FN:s sambandskontor för fred och säkerhet och Afrikanska unionens ständiga representation i Bryssel har centrala roller för att utveckla kontakter mellan sina organisationer och EU, Nato och nationella ambassader.
- J. Huvudmekanismen för EU:s samarbete med AU är den fredsbevarande resursen för

Afrika, som ursprungligen inrättades 2004 och som har överfört ungefär 1,9 miljarder EUR genom Europeiska utvecklingsfonden (EUF), som finansieras av EU:s medlemsstater. När den fredsbevarande resursen för Afrika inrättades år 2003 skulle dess finansiering genom EUF vara provisorisk, men tolv år senare är EUF fortfarande huvudkällan för finansiering av den fredsbevarande resursen för Afrika. År 2007 utvidgades resursens tillämpningsområde till att omfatta flera olika verksamheter för att förebygga konflikter och stabilisera situationen efter konflikter. I åtgärdsprogrammet 2014–2016 beaktas externa utvärderingar och samråd med medlemsstaterna och det införs nya element som ökar ändamålsenligheten. Artikel 43 i EU-fördraget hänvisar till de uppdaterade s.k. Petersberguppgifterna, som inbegriper militära rådgivnings- och biståndsinsatser, konfliktförebyggande och fredsbevarande insatser, insatser med stridande förband vid krishantering, inklusive fredsskapande åtgärder och stabiliseringsinsatser efter konflikter. År 2014 var mer än 90 procent av budgeten öronmärkt för fredsfrämjande insatser, varav 65 procent var avsedda för personal inom Afrikanska unionens uppdrag i Somalia (Amisom). Förstärkning av Afrikanska unionens institutionella kapacitet och de afrikanska regionala ekonomiska gemenskaperna är en nyckelfaktor för de fredsfrämjande insatserna och för försonings- och rehabiliteringsfasen efter konflikter.

- K. EU:s roll måste ses mot bakgrund av att många olika länder och organisationer bidrar till de fredsfrämjande insatserna. Förenta staterna är exempelvis det land i världen som ekonomiskt bidrar mest till FN:s fredsbevarande insatser och ger direkt stöd till AU genom sitt partnerskap för afrikanska fredsbevarande snabbinsatser, samt ungefär fem miljarder amerikanska dollar i stöd till FN:s insatser i Centralafrikanska republiken, Mali, Elfenbenskusten, Sydsudan och Somalia. Dessa olika finansieringskällor samordnas av Afrikanska unionens partnergrupp för fred och säkerhet. Kina har börjat delta aktivt i FN:s fredsbevarande insatser, och forumet för samarbete mellan Kina och Afrika omfattar AU-kommissionen. Näst efter Etiopien kommer de flesta personerna i FN:s fredsbevarande styrkor från Indien, Pakistan och Bangladesh.
- L. De europeiska länderna och EU i sig bidrar i stor utsträckning till FN-systemet, särskilt genom finansiellt stöd till FN:s program och projekt. Frankrike, Tyskland och Storbritannien är EU:s största bidragsgivare till budgeten för FN:s fredsbevarande insatser. EU:s medlemsstater är kollektivt den part som bidrar mest till FN-budgeten för fredsbevarande insatser, med ungefär 37 procent, och de bidrar för närvarande med trupper till nio fredsbevarande uppdrag. 2014 och 2015 uppgick EU:s finansiella åtaganden gentemot AU till totalt 717,9 miljoner EUR, medan AU:s bidrag uppgick till endast 25 miljoner EUR. Europeiska länder bidrar med endast ungefär fem procent av FN:s fredsbevarande personal, med 5000 man av sammanlagt ungefär 92 000. Men samtidigt utbildar till exempel Frankrike 25 000 afrikanska soldater varje år och placerar ut över 4000 personer i afrikanska fredsbevarande insatser.
- M. Antipersonella landminor (truppminor) har varit ett stort hinder för återuppbyggnaden och utvecklingen efter konflikter, inte minst i Afrika, och EU har under de senaste tjugo åren lagt ungefär 1,5 miljarder EUR på processer för att främja minröjning och hjälpa minornas offer, vilket gör EU till den största givaren på området.
- N. Jämte enskilda europeiska länders insatser kan EU ge ett särskilt bidrag till de fredsfrämjande insatserna genom flerdimensionella åtgärder. EU ger tekniskt och ekonomiskt stöd till AU och subregionala organisationer, särskilt genom den fredsbevarande resursen för Afrika, instrumentet som bidrar till stabilitet och fred samt

Europeiska utvecklingsfonden. EU genomför rådgivnings- och utbildningsåtgärder inom ramen för sina GSFP-uppdrag och bidrar därmed till en förstärkning av den afrikanska kapaciteten för krishantering.

- O. EU:s pågående fem civila uppdrag och fyra militära insatser i Afrika genomförs ofta parallellt med eller efter insatser av FN, AU eller enskilda länder, exempelvis i Mali, Centralafrikanska republiken eller Somalia.
- P. EU har åtagit sig att bidra till stärkandet av den afrikanska freds- och säkerhetsstrukturen, särskilt genom att stödja den afrikanska beredskapsstyrkans operationella förmåga.
- Q. Europeiska rådet har begärt att EU och dess medlemsstater ska öka stödet till partnerländer och partnerorganisationer genom utbildning, rådgivning, utrustning och resurser, så att de i högre grad kan förebygga eller hantera kriser själva. Det finns ett tydligt behov av ömsesidigt förstärkande åtgärder på säkerhets- och utvecklingsområdena för att uppnå detta mål.
- R. EU bör stödja de insatser som utförs av andra som kanske är bättre lämpade att fullgöra vissa uppgifter, undvika överlappningar och hjälpa till att stärka det arbete som utförs av dem som redan är på plats, särskilt medlemsstater.
- S. I artikel 41.2 i EU-fördraget förbjuds utgifter från EU:s budget i samband med operationer som har militära eller försvarsmässiga konsekvenser, men EU-finansiering av militära uppgifter såsom fredsbevarande insatser med utvecklingsmål utesluts inte uttryckligen. De gemensamma utgifterna får medlemsstaterna stå för inom ramen för Athenamekanismen. Det främsta målet för unionens politik på området för utvecklingssamarbete är minskning, och på lång sikt utrotning, av fattigdomen, men samtidigt utesluter texten i artiklarna 209 och 212 i EUF-fördraget inte uttryckligen finansiering av kapacitetsuppbyggnad inom säkerhetssektorn. EUF och den fredsbevarande resursen för Afrika är i egenskap av instrument utanför EU:s budget relevanta i ansträngningarna för att ta ett helhetsgrepp på sambandet mellan säkerhet och utveckling. Enligt EUF krävs att programplaneringen är utformad så att den uppfyller kriterierna för offentligt utvecklingsbistånd, och dessa kriterier utesluter till största delen säkerhetsrelaterade utgifter. EU ser för närvarande över möjligheten att ha ännu fler specifika instrument i samband med sitt initiativ för kapacitetsuppbyggnad till stöd för säkerhet och utveckling.
- T. Framför allt måste de berörda ländernas behov och den europeiska säkerheten fungera som vägledande principer för EU:s insatser.
 - 1. Europaparlamentet understryker behovet av samordnade yttre åtgärder med utnyttjande av diplomati, säkerhetsverktyg och utvecklingsverktyg för att återupprätta förtroendet och ta itu med utmaningar såsom krig, interna konflikter, otrygghet, instabilitet och övergångsprocesser.
 - 2. Europaparlamentet konstaterar att moderna fredsfrämjande insatser i allt högre grad består av flera FN-godkända uppdrag i samma insatsområde, med olika aktörer och regionala organisationer. Parlamentet understryker att det är avgörande för insatsernas framgång att dessa komplexa partnerskap hanteras utan att arbetet eller uppdragen dupliceras. Parlamentet efterlyser i detta avseende en utvärdering och rationalisering av

befintliga strukturer.

3. Europaparlamentet betonar vikten av kommunikation i ett tidigt skede och förbättrade rutiner för krissamråd med FN och AU samt med andra organisationer som Nato och Organisationen för säkerhet och samarbete i Europa (OSSE). Parlamentet betonar behovet av förbättrat informationsutbyte, bland annat om planering, genomförande och analys av uppdrag. Parlamentet välkomnar slutförandet och undertecknandet av det administrativa arrangemanget för utbyte av sekretessbelagda uppgifter mellan EU och FN. Parlamentet erkänner betydelsen av partnerskapet mellan Afrika och EU och av dialogen om freds- och säkerhetsutmaningar mellan EU och Afrikanska unionen. Parlamentet föreslår ett avtal mellan AU, EU och andra viktiga aktörer, å ena sidan, och FN, å den andra, med gemensamma mål för säkerheten och utvecklingen i Afrika.
4. Europaparlamentet uppmanar eftertryckligen EU att eftersträva en lämplig arbetsfördelning och inrikta sig på områden där EU kan göra mest nytta, med hänsyn till utmaningarnas omfattning och hur komplex andra organisationers och nationers medverkan är. Parlamentet noterar att ett antal medlemsstater redan deltar i insatser i Afrika och att EU skulle kunna skapa ett reellt mervärde genom att i ökad utsträckning stödja dessa insatser.
5. Europaparlamentet konstaterar att FN:s och AU:s uppdrag i en allt mer komplex säkerhetsmiljö har ett behov av en övergripande strategi i vilken, utöver mobilisering av militära, diplomatiska och utvecklingspolitiska instrument, andra väsentliga faktorer är grundlig kunskap om säkerhetsmiljön, utbyte av underrättelser, information och modern teknik, kunskap om hur terrorism och brottslighet i konfliktområden och före detta konfliktområden ska bekämpas, användning av kritiska stödresurser, tillhandahållande av humanitärt bistånd samt återupptagande av politisk dialog, och alla dessa faktorer kan de europeiska länderna hjälpa till med. Parlamentet noterar det arbete på området som redan utförs av vissa medlemsstater och andra multinationella organisationer.
6. Europaparlamentet betonar vikten av EU:s övriga instrument på säkerhetsområdet, i synnerhet uppdragen och insatserna inom den gemensamma säkerhets- och försvarspolitik (GSFP). Parlamentet påminner om att EU ingriper i Afrika för att bidra till stabiliseringen i länder som genomgår kriser, i synnerhet genom utbildningsuppdrag. Parlamentet understryker betydelsen av GSFP-uppdragen, både de civila och de militära, för att stödja reformerna av säkerhetssektorn och bidra till den internationella krishanteringsstrategin.
7. Europaparlamentet noterar att det avgörande för fredsfrämjande insatser framgång är bilden av att de är legitima. Parlamentet anser därför att AU bör bidra med stöd och militära styrkor där så är möjligt. Parlamentet noterar att detta även är viktigt med hänsyn till AU:s långsiktiga mål om egen kontroll.
8. Europaparlamentet välkomnar att man i åtgärdsprogrammet för den fredsbevarande resursen för Afrika tar itu med bristerna och lägger större tonvikt vid strategier för tillbakadragande, bättre fördelning av bördorna med de afrikanska länderna, mer riktat stöd och förbättrade beslutsförfaranden.
9. Europaparlamentet välkomnar FN:s och EU:s strategiska partnerskap för fredsbevarande verksamhet och krishantering och dess prioriteringar för 2015–2018, som man enades om i mars 2015. Parlamentet noterar de tidigare och pågående GSFP-

uppdragen för fredsbevarande och konfliktförebyggande arbete samt åtgärder för att stärka internationell säkerhet, och uppmärksammar den nyckelroll som spelas av andra organisationer, bland annat panafrikanska och regionala organisationer, och av länder i dessa områden. Parlamentet uppmanar EU att fortsätta arbetet med att underlätta medlemsstaternas bidrag. Parlamentet påminner om att EU har inlett krishanteringsverksamhet i Afrika i syfte att bevara freden, förebygga konflikter och stärka den internationella säkerheten i överensstämmelse med FN-stadgan. Parlamentet noterar att endast elva av de 28 EU-medlemsstaterna gjorde utfästelser vid ledarnas toppmöte om fredsbevarande den 28 september 2015, medan Kina åtog sig att bidra med en beredskapsstyrka på 8 000 man och Colombia med 5 000 man. Parlamentet uppmanar EU:s medlemsstater att betydligt öka sina militära och polisiära bidrag till FN:s fredsbevarande uppdrag.

10. Europaparlamentet understryker behovet av ett snabbt afrikanskt svar på kriser och slår fast att den afrikanska beredskapsstyrkan har en nyckelroll i detta. Parlamentet framhåller EU:s betydande bidrag, genom den fredsbevarande resursen för Afrika och finansieringen av AU, som gör det möjligt för AU att stärka sin kapacitet att komma med ett kollektivt svar på kriser på kontinenten. Parlamentet uppmanar regionala organisationer, såsom Västafrikanska staters ekonomiska gemenskap (Ecowas) och Södra Afrikas utvecklingsgemenskap (SADC), att öka sina ansträngningar för att snabbt kunna komma med afrikanska svar på kriser och komplettera AU:s insatser.
11. Europaparlamentet betonar dock vikten av att investera mera i konfliktförebyggande åtgärder, och då ta hänsyn till faktorer som politisk och religiös radikaliserings, valrelaterat våld, folkförflyttningar och klimatförändringar.
12. Europaparlamentet erkänner det mycket viktiga bidraget från den fredsbevarande resursen för Afrika för att utveckla triangulära partnerskap mellan FN, EU och AU. Parlamentet anser att denna resurs är både en viktig utgångspunkt och en potentiell möjlighet för att skapa ett starkare partnerskap mellan EU och Afrika, och den har visat sig helt nödvändig för att AU, och med AU:s hjälp de åtta regionala ekonomiska gemenskaperna, ska ha möjlighet att planera och genomföra sina insatser. Parlamentet anser det vara mycket viktigt att EU-institutionerna och medlemsstaterna hela tiden är verkligt engagerade för att resursen ska kunna användas fullt ut, och att AU visar högre nivåer av effektivitet och öppenhet i samband med användningen av medel. Parlamentet anser att den fredsbevarande resursen för Afrika bör inriktas på strukturellt stöd snarare än att bara finansiera de afrikanska styrkornas arvoden. Parlamentet erkänner att det även finns andra finansieringssätt, men med tanke på resursens enda inriktning på Afrika och dess tydliga mål är den särskilt viktig för de fredsfrämjande insatserna i Afrika. Parlamentet anser att civilsamhällesorganisationer som ägnar sig åt fredsbyggande arbete i Afrika bör ges möjlighet att bidra med sina synpunkter, som del av mer strategiska kontakter med det civila samhällets organisationer vad gäller fred och säkerhet. Parlamentet är fortsatt bekymrat över de ständiga problemen rörande finansiering och politisk vilja från de afrikanska ländernas sida. Parlamentet noterar rådets slutsatser av den 24 september 2012, enligt vilka man bör planera andra finansieringsformer för den fredsbevarande resursen för Afrika än finansiering genom Europeiska utvecklingsfonden.
13. Europaparlamentet konstaterar att en förstärkning av det europeiska militära samarbetet skulle öka effektiviteten och ändamålsenligheten i Europas bidrag till FN:s fredsuppdrag.

14. Europaparlamentet välkomnar med tanke på den stora betydelsen av kapacitetsuppbyggnad i Afrika den framgångsrika Amani Africa II-övningen i oktober 2015, med mer än 6 000 militära, polisiära och civila deltagare, och ser fram emot att den afrikanska beredskapsstyrkan på 25 000 man kan göras operationell så snart som möjligt under 2016.
15. Europaparlamentet uppmanar EU och medlemsstaterna och andra medlemmar av världssamfundet att bidra med utbildning, även på disciplinområdet, utrustning, logistiskt stöd, finansiellt bistånd och utarbetande av insatsregler (ROE), för att uppmuntra och bistå de afrikanska staternas fullständiga och kontinuerliga engagemang för den afrikanska beredskapsstyrkan. Parlamentet uppmanar med kraft EU-medlemsstaternas ambassader och EU:s delegationer att mer aktivt befrämja den afrikanska beredskapsstyrkan i afrikanska huvudstäder. Parlamentet anser att det offentliga utvecklingsbiståndet måste få en ny utformning inom ramen för OECD med ett fredsbyggande perspektiv. Parlamentet anser att EUF-förordningen bör ses över i syfte att möjliggöra en utformning av programplaneringen som inbegriper utgifter för fred, säkerhet och rättvisa med utvecklingsmotiv.
16. Europaparlamentet noterar hur viktiga uppdragen inom ramen för den gemensamma säkerhets- och försvarspolitiken (GSFP) är för Afrikas säkerhet, inte minst utbildnings- och stöduppdragen för afrikanska styrkor, och särskilt uppdragen EUTM Mali, Eucap Sahel Mali, Eucap Sahel Niger, EUTM Somalia och Eucap Nestor. Parlamentet noterar det stöd som dessa uppdrag ger åt andra FN-ledda uppdrag. EU uppmanas att förstärka kapaciteten i dessa utbildningsuppdrag, bland annat genom att möjliggöra uppföljning av afrikanska soldater som har utbildats, under och efter deras medverkan i insatserna.
17. Europaparlamentet insisterar på att varken EU eller medlemsstaterna bör agera på egen hand i sitt stöd till fredsfrämjande insatser, utan snarare bör ta full hänsyn till bidragen från andra internationella aktörer, förbättra samordningen med dem och svarsinsatsernas snabbhet, och inrikta ansträngningarna på vissa prioriterade länder med hjälp av de lämpligaste och mest erfarna medlemsstaterna som ledande nationer. Parlamentet betonar de regionala ekonomiska gemenskapernas betydelse i säkerhetsstrukturen i Afrika. Parlamentet noterar den roll EU-delegationerna kan spela för att underlätta samordningen bland internationella aktörer.
18. Europaparlamentet stöder EU:s helhetsgrepp, som är ett centralt verktyg för att uppnå EU:s fulla potential att agera i samband med fredsbevarande insatser och stabiliseringsprocessen, liksom för att mobilisera olika sätt att stödja utvecklingen i AU-medlemsstater.
19. Europaparlamentet betonar att gränsförvaltningsstöd bör vara en prioritet för EU:s engagemang i Afrika. Parlamentet noterar att de uppluckrade gränserna är en av huvudfaktorerna bakom terrorismens utveckling i Afrika.
20. Europaparlamentet välkomnar det gemensamma meddelandet om kapacitetsuppbyggnad och efterlyser i likhet med rådet dess snabba genomförande. Parlamentet framhåller EU:s möjligheter att särskilt genom sitt helhetsgrepp, som omfattar civila och militära medel, bidra till att öka säkerheten i instabila och konfliktdrabbade länder och tillgodose sina partners behov, i synnerhet de militära mottagarnas, och upprepar att säkerhet är en förutsättning för utveckling och demokrati. Parlamentet beklagar att varken kommissionen eller rådet delgett Europaparlamentet sin

bedömning av de rättsliga möjligheterna till stöd för kapacitetsuppbyggnad. Båda institutionerna uppmanas att informera Europaparlamentet om detta i god tid. Kommissionen uppmanas att föreslå en rättslig grund i linje med de ursprungliga EU-målen från 2013 inom initiativet ”Enable and Enhance”.

21. Europaparlamentet påpekar att det i dokumentet av den 7 december 2015 från rådets juridiska avdelning, om de rättsliga aspekterna i samband med kapacitetsuppbyggnad till stöd för säkerhet och utveckling, ges idéer om hur finansieringen av materiel för afrikanska länders militärstyrkor kan se ut. Rådet uppmanas att fortsätta denna diskussion.
22. Europaparlamentet ser med tillfredsställelse på de positiva reaktioner som Frankrike fick efter aktiveringen av artikel 42.7. Att de europeiska arméerna på nytt engagerar sig i Afrika är mycket välkommet.
23. Europaparlamentet är medvetet om att problemet ofta inte är bristen på finansiering, utan snarare det sätt på vilket medlen används och vilka andra resurser som utnyttjas. Parlamentet noterar att revisionsrättens rekommendationer avseende EU-medel inte har genomförts till fullo. Parlamentet efterlyser regelbundna översyner av hur finansiering från nationella regeringar genom EU och FN används. Parlamentet anser att det, med tanke på att medlen är begränsade och problemen omfattande, är av yttersta vikt att medlen utnyttjas på ett ändamålsenligt sätt. Parlamentet anser att redovisningsskyldighet är en väsentlig del i denna process, liksom att hjälpa till att bekämpa den endemiska korruptionen i Afrika. Parlamentet insisterar på en grundligare och mer transparent utvärdering av de fredsfrämjande insatser som EU stöder. Parlamentet stöder initiativ såsom Békou-förvaltningsfonden, som är verksam i Centralafrika och försöker samordna europeiska utvecklingsrelaterade resurser, sakkunskap och kapacitet för att motverka de internationella insatsernas uppsplittring och ineffektivitet i samband med ett lands återuppbyggnad. Parlamentet efterlyser en mer systematisk gemensam planering mellan EU:s olika instrument.
24. Europaparlamentet noterar FN:s utvärderingsrapport av den 15 maj 2015 om insatser för verkställighet och korrigerande åtgärder avseende sexuellt utnyttjande och sexuella övergrepp som begåtts av FN-personal och annan personal i fredsbevarande uppdrag. Parlamentet anser att AU, FN, EU och medlemsstaterna bör vara mycket vaksamma när det gäller sådana brottsärenden, och kräver ytterst strikta disciplinära och rättsliga förfaranden och största möjliga ansträngningar för att förhindra sådana brott. Parlamentet rekommenderar dessutom lämplig teoretisk och praktisk utbildning för personal som arbetar med fredsbevarande insatser, och tror att kvinnlig personal och rådgivare i jämställdhetsfrågor skulle kunna bidra till att förebygga kulturellt betingade missuppfattningar och minska förekomsten av sexuellt våld.
25. Europaparlamentet uppmanar EU och FN att gemensamt satsa på kapacitetsuppbyggnad. Parlamentet anser att det nuvarande finansieringsprogrammet är ohållbart, och att den fredsbevarande resursen för Afrika bör förenas med vissa villkor, så att AU ökar sitt eget bidrag till de fredsfrämjande insatserna.
26. Europaparlamentet uppdrar åt talmannen att översända denna resolution till Europeiska rådets ordförande, vice ordföranden för kommissionen/unionens höga representant för utrikes frågor och säkerhetspolitik, rådet, kommissionen, medlemsstaternas parlament, FN:s generalsekreterare, ordföranden för AU-kommissionen, talmannen för

Panafrikanska parlamentet, Natos generalsekreterare och ordföranden för
Natos parlamentariska församling.